

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA BUSINESS ȘI INVESTIȚII PENTRU TOȚI c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 39391/04)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

13 Octombrie 2009

DEFINITIVĂ
la 13 ianuarie 2010
potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție

Poate fi obiectul revizuirii editoriale, inclusiv în ce privește traducerea..

În cauza Business și Investiții Pentru Toți c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), statuînd în Camera compusă din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ledi Bianku,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

și Lawrence Early, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberînd în secret la 22 septembrie 2009,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată printr-o cerere (nr. 39391/04) contra Republicii Moldova, depusă la Curte la 1 noiembrie 2004, în conformitate cu articolul 34 din Convenția privind Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”) de către S.A. „Businessbank”, o companie înregistrată în Republica Moldova, care a fost ulterior re-înregistrată sub denumirea „Business și Investiții Pentru Toți” („compania reclamantă”).

2. Compania reclamantă a fost reprezentată de dna T. Eremciuc, avocat care practică în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către agentul său, dl. V. Grosu.

3. Compania reclamantă a pretins, în special, că acțiunea de chemare în judecată inițiată împotriva unei companii private și unei întreprinderi de stat nu a fost examinată de instanțele judecătorești naționale, iar o altă acțiune a fost examinată de instanțe, la care compania reclamantă nu a luat parte, dar care i-a afectat drepturile.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții (Regula 52 § 1 din Regulamentul Curții). La 28 noiembrie 2007, Președintele Secțiunii a decis să comunice Guvernului cererea companiei reclamante. În conformitate cu dispozițiile articolului 29 § 3 al Convenției, s-a decis de a examina fondul cererii în același timp cu admisibilitatea acesteia.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Compania reclamantă este o societate înregistrată în Republica Moldova.

6. Circumstanțele cauzei, cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate după cum urmează.

7. În 1987 o întreprindere de stat a început construcția unui bloc locativ, unde parterul a fost rezervat drept spațiu comercial. Urmare a mai multor schimbări ale deținătorilor de drept de proprietate a clădirii nefinisate, o altă întreprindere de stat (L.) a fost desemnată în calitate de proprietar a edificiului. Un act administrativ ulterior i-a permis unei întreprinderi de stat terțe (M.), să devină coproprietar al clădirii.

8. În 1997, cu aprobarea aparentă a Departamentului Privatizării („Departamentul”), L. a încheiat un contract cu o companie privată (I.). Aceasta din urmă s-a angajat să termine lucrările de construcție în schimbul unei părți din spațiul comercial de la parterul clădirii.

9. La 19 octombrie 2000, I. a încheiat un contract cu compania reclamantă, potrivit căruia compania reclamantă urma să finanțeze lucrările de construcție și în schimb, să devină proprietar al unei părți din spațiul comercial din clădire.

10. La 27 martie 2001 M. a inițiat proceduri judiciare împotriva L., I. și a Departamentului în vederea anulării contractului din 1997, care afecta dreptul său la o parte din clădirii.

11. La 19 noiembrie 2001, compania reclamantă a inițiat proceduri judiciare împotriva I., pretinzând repararea prejudiciului pentru omisiunea I. de a-și executa obligațiile contractuale în termen. La 29 noiembrie 2001, compania reclamantă a solicitat I. să-i transmită spațiul comercial asupra căruia avea drepturi în conformitate cu contractul încheiat în anul 2000.

12. La 6 februarie 2003, compania reclamantă a inițiat proceduri judiciare împotriva I., M., Departamentului Privatizării și a autorităților municipiului Chișinău, solicitând confirmarea dreptului său de proprietate asupra spațiului comercial pretins de la I. în baza contractului din 19 octombrie 2000. Compania reclamantă a menționat că a investit în construcția clădirii, potrivit acestui contract, mai mult de un milion de dolari SUA (USD) și precum că poseda spațiul comercial respectiv, însă oricum era în imposibilitate de a-și exercita deplin drepturile asupra imobilului în calitate de proprietar legal. Compania reclamantă a adăugat că „din cauza acțiunilor companiei I., aceasta (compania reclamantă) a fost atrasă în proceduri judiciare împotriva M., a Departamentului, etc.” Compania reclamantă a solicitat instanței să recunoască dreptul său de proprietate asupra părții concrete a spațiului comercial din clădirea în litigiu.

13. La 27 aprilie 2004, compania reclamantă a solicitat instanței să înceteze acțiunea inițiată împotriva companiei I., deoarece acesta din urmă a acceptat pretențiile sale și i-a transmis spațiul comercial în litigiu. În aceeași zi, Curtea de Apel Chișinău a acceptat demersul companiei reclamante.

14. De asemenea, la 27 aprilie 2004, Curtea de Apel Chișinău a respins pretențiile întreprinderii M. ca nefondate.

15. La 8 iulie 2004, Curtea Supremă de Justiție a casat această hotărîre și a adoptat una nouă, prin care a acceptat deplin pretențiile întreprinderii M.

16. Compania reclamantă a solicitat revizuirea hotărîrii din 8 iulie 2004. Compania s-a plîns că nu a fost atrasă ca parte în proces, necătînd la faptul că drepturile sale de proprietate au fost afectate. Mai mult decît atît, acțiunea de chemare în judecată din 6 februarie 2003 nu a fost examinată, iar hotărîrea din 8 iulie 2004 a afectat constatările acestor proceduri. Compania reclamantă a subliniat că și-a retras acțiunea judiciară doar împotriva lui I., și nu împotriva lui M. și a Departamentului, urmărind recunoașterea dreptului său de proprietate asupra părții din clădire pe care a posedat-o pe întreaga durată a procedurilor.

17. La 16 septembrie 2004, Curtea Supremă de Justiție a respins cererea de revizuire a companiei reclamante. Aceasta a constatat că societatea reclamantă nu era proprietarul părții din clădire în litigiu. De asemenea, instanța supremă a constatat că la 19 octombrie 2000 compania I. cu rea-credință a încheiat un contract cu compania reclamantă, fiind în cunoștință de cauză despre litigiu existent cu întreprinderea M. vizavi la edificiu în cauză, și cunoscînd despre interdicția instanței de continuare a oricăror lucrări de construcție. Procesul încheiat prin hotărîrea din 8 iulie 2004 nu a afectat dreptul companiei reclamante de a solicita despăgubiri de la compania I. pentru acțiunile acestuia săvîrșite cu rea-credință.

1. Instanța a considerat precum că la 27 aprilie 2004, prin retragerea acțiunii sale, compania reclamantă a urmărit încetarea procedurilor în întregime. Instanța a adăugat că ”din momentul în care compania reclamantă și-a retras integral pretențiile sale, dar instanța a decis să înceteze procedurile doar în ce privește un capăt de acțiune, părțile sunt în drept de a solicita adoptarea unei hotărîri suplimentare cu privire la încetarea procesului și vizavi de recunoașterea dreptului de proprietate”.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA NAȚIONALĂ RELEVANTĂ

2. Articolul 37 din Codul de procedură civilă, în vigoare pînă la 12 iunie 2003, prevede următoarele:

“...

În cazul, cînd datorită esenței raporturilor juridice sau potrivit cu prevederile legii, drepturile și interesele ocrotite de lege ale unor persoane, care nu participă la proces, ar putea fi atinse prin hotărîrea judecătîi, instanța este obligată să introducă aceste

persoane în proces în calitate de copârți sau să le comunice, că pot interveni în proces în calitate de coreclamânți.”.

3. Articolul 449 din Codul de procedură civilă prevede următoarele:

“Revizuirea se declară în cazul în care:

...

g) instanța a emis o hotărîre cu privire la drepturile persoanelor care nu au fost atrase în proces;

h) hotărîrea pronunțată împiedică adoptarea unei hotărîri legale într-o altă cauză; ...”.

4. În cauza companiei de minerit din Soroca (a se vedea *Baroul Partener-A v. Moldova*, nr. 39815/07, § 49, 16 iulie 2009), Curtea Supremă de Justiție, după ce a anulat contractul de privatizare a companiei de minerit, de asemenea, a anulat toate acte legale întreprinse ulterior în temeiul privatizării, cum ar fi emiterea de acțiuni.

ÎN DREPT

5. Compania reclamantă s-a plîns în temeiul Articolului 6 § 1 din Convenție precum că drepturile sale de proprietate au fost afectate de hotărîrile judecătorești emise în cadrul unei proceduri la care nu fost parte, astfel fiind privată de dreptul de a-și prezenta poziția sa în fața instanțelor judecătorești. Partea relevantă a articolului 6 § 1 al Convenției prevede:

“Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil ... de către o instanță ... care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ... ”

I. ADMISIBILITATEA

6. Inițial, în cererea sa, compania reclamantă s-a plîns, de asemenea, și de violarea drepturilor sale garantate în conformitate cu Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Cu toate acestea, în observațiile sale asupra admisibilității și fondului, compania reclamantă a solicitat Curții să nu procedeze la examinarea acestui capăt de plîngere. Curtea nu constată nici un temei pentru a o examina.

7. Curtea consideră că plîngerea companiei reclamante în temeiul articolului 6 § 1 din Convenție ridică întrebări de fapt și de drept care sînt suficient de serioase încît aprecierea lor depinde de examinarea fondului, și alte temeuri pentru declararea acesteia drept inadmisibilă nu s-au stabilit. Prin urmare, Curtea declară această plîngere admisibilă. În conformitate cu decizia sa de aplicare a Articolului 29 § 3 din Convenție (a se vedea mai sus paragraful 4), Curtea va proceda direct la examinarea fondului.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

A. Argumentele părților

8. Compania reclamantă a susținut că omisiunea instanțelor naționale de a o atrage în calitate de parte în procesul cu participarea companiei I., întreprinderii M. și a Departamentului, a rezultat în violarea drepturilor sale garantate prin Articolul 6 din Convenție. În special, compania reclamantă a pledat că instanțele naționale niciodată nu au interzis companiei I. încheierea unor acorduri de investiții. Astfel, necătînd la interdicția judecătorească de vânzare a proprietății în litigiu, compania I. a fost în drept să încheie cu compania reclamantă un asemenea acord. În plus, legea nu obliga compania reclamantă să înregistreze contractul său cu compania I. la autoritatea cadastrală, ci îi oferea doar dreptul de a face acest lucru.

9. Mai mult decît atît, în lumina absenței *prima facie* a dreptului de proprietate, Guvernul, în procesul inițiat de către aceasta, nu putea decide dacă a fost sau nu „necesară” participarea companiei reclamante. În primul rînd era necesară apariția unui astfel de drept în vederea inițierii procedurilor. Din materialele dosarului examinat de Curtea Supremă de Justiție, clar reiese că compania reclamantă a devenit proprietara unei părți din edificiu, care constituie obiectul unui litigiu judiciar inițiat de întreprinderea M. împotriva companiei I. și a Departamentului. Avînd în vedere consecințele evidente asupra drepturilor de proprietate a companiei reclamante asupra edificiului, instanța a fost obligată să o atragă în proces. În plus, Curtea Supremă de Justiție a omis să se pronunțe asupra contractelor încheiate de compania I. cu privire la edificiu, venind în contradicție cu propria sa jurisprudență în cazurile de anulare a titlului inițial, ca exemplu anularea privatizării și vânzării ulterioare a carierei de pietriș din Soroca (a se vedea mai sus paragraful 21).

10. Guvernul a susținut că societatea reclamantă niciodată nu a avut un drept de proprietate asupra clădirii în litigiu. Compania I. nu putea să dispune de clădire în mod legal din cauza unei interdicții a instanței de judecată și astfel, contractul de investiții pe care compania I. l-a încheiat cu compania reclamantă a fost nul și neavenit *ab initio*. Prin urmare, societatea reclamantă nu a avut un drept de a interveni în cadrul procesului inițiat de întreprinderea M. împotriva companiei I. și a Departamentului și participarea acesteia nu era necesară pentru examinarea completă a cazului de instanțe. Faptul că contractul dintre I. și compania reclamantă nu a fost înregistrat la autoritatea cadastrală corespunzătoare numai a confirmat ilegalitatea întregii tranzacții. Mai mult decît atît, compania reclamantă a

fost pe deplin conștientă de această situație, și și-a asumat riscul încheierii unui contract ilegal.

11. De asemenea, prin retragerea acțiunii sale la 27 aprilie 2004, compania reclamantă a fost de acord să se retragă din proces în mod voluntar. În decizia sa din 8 iulie 2004, Curtea Supremă de Justiție oricum nu a dispus cu privire la drepturile și interesele legitime ale companiei reclamante, după cum a și fost explicat în decizia instanței din 16 septembrie 2004 (a se vedea mai sus paragrafele 17 și 18). În cele din urmă, hotărîrea din 8 iulie 2004 nu a împiedicat societatea reclamantă de a cere despăgubiri de la compania I.

B. Aprecierea Curții

12. Curtea notează că părțile dispută asupra faptului dacă compania reclamantă a avut ori nu un drept de proprietate asupra unei părți din edificiu în litigiu. Curtea consideră că nu este necesar de a aprecia acest aspect, avînd în vedere următoarele. La momentul cînd Curtea Supremă de Justiție a examinat cauza pe 8 iulie 2004, două companii au pretins că aveau un drept de proprietate asupra unei părți din aceeași clădire. Una dintre acestea a fost întreprinderea M., reclamant căruia prima instanță i-a recunoscut nejustificate pretențiile asupra clădirii. Cealaltă parte fost compania reclamantă, care a obținut dreptul său asupra unei părți din clădire de la compania I., căreia i s-a dat cîștig de cauză în prima instanță. Contractul între compania I. și compania reclamantă era valabil la momentul respectiv. Rezultă că pretenția companiei reclamante, care a fost bazată pe contractul cu compania I., nu a fost *prima facie* lipsit de temei în fapt și în drept. Instanțele naționale nu au menționat alte circumstanțe care le-ar fi împiedicat să examineze pretențiile companiei reclamante. În astfel de circumstanțe, cererea companiei reclamante nu a putut fi lăsată fără examinare sau în alt mod neglijată prin neexaminare formală.

13. Curtea consideră că aspectele referitoare la faptul dacă pretențiile companiei reclamante aveau șanse de succes, avînd în vedere nulitatea invocată a contractului cu compania I., puteau fi adoptate doar de o instanță judecătorească. În același timp, Curtea Supremă de Justiție, care era deplin conștientă de faptul că fiecare din cele două companii (întreprinderea M. și compania reclamantă), au înaintat pretenția că au un drept de proprietate asupra unei părți din aceeași clădire în litigiu (a se vedea mai sus paragraful 12), nu a putut aprecia pretenția uneia dintre aceste companii fără a afecta drepturile celeilalte companii. Rezultă că, prin acceptarea pretențiilor întreprinderii M. asupra părții disputate din clădirea în litigiu, Curtea Supremă de Justiție a prejudiciat un alt proces inițiat de compania reclamantă împotriva întreprinderii M. și a Departamentului.

31. Curtea notează argumentul Guvernului precum că numai compania I. a avut dreptul de participare în cadrul procesului, iar compania reclamantă

nu a avut nici un statut legal în cadrul acestuia. Cu toate acestea, Curtea reiterează faptul că, în principiu, un nou proprietar a bunurilor dobândite poate pretinde în instanțele de judecată toate drepturile pe care fostul proprietar le-ar fi putut invoca (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Anghelescu v. România*, nr. 29411/95, §§ 49 și urm. și §§ 66 și urm., 9 aprilie 2002; *Mihailescu v. România* (dec.), nr. 32913/96, 22 iunie 2004; și *Moldovahidromas v. Moldova* (dec.), nr. 30475/03, 4 aprilie 2006). În cazul de față, I. a transmis către compania reclamantă drepturile sale în ceea ce privește clădirea în litigiu. Rezultă că societatea reclamantă a avut dreptul de a interveni în orice proces privind drepturile lui companiei I. asupra clădirii în litigiu.

14. Guvernul a susținut suplimentar că, după cum s-a constatat Curtea Supremă de Justiție, compania reclamantă și-a retras toate pretențiile sale la 27 aprilie 2004 (a se vedea mai sus paragraful 18). Cu toate acestea, Curtea constată că nu există motive de a crede că compania reclamantă a solicitat încetarea procesului împotriva tuturor pârților care au fost chemați în judecată prin acțiunea sa din 6 februarie 2003, decît cu excepția companiei I. (a se vedea mai sus paragraful 12). Dimpotrivă, compania reclamantă a solicitat în mod expres încetarea acțiunii în justiție inițiate împotriva companiei I., însă nu a menționat nimic despre intențiile sale cu privire la ceilalți pârți. Mai mult decît atît, acțiune de chemare în judecată era împotriva nu numai companiei I., întreprinderii M., a Departamentului și a autorităților municipiului Chișinău, inițiată după mai mult de un an de la acțiunea inițială pornită împotriva companiei I., dar această acțiune avea și un obiect diferit. Pretenția inițială a companiei reclamante a fost cea de a obține de la compania I. despăgubiri pentru întârzierea executării obligațiilor contractuale, urmată de o cerere suplimentară de a transmite în proprietatea sa spațiul comercial respectiv (a se vedea mai sus paragraful). Din contra, cea de-a doua acțiune a avut ca scop recunoașterea dreptului de proprietate a companiei reclamante asupra spațiului comercial deja transmis de compania I. (a se vedea mai sus paragraful 12), și a fost îndreptată împotriva tuturor persoanelor juridice și a autorităților care ar fi putut avea pretenții sau un interes legitim în privința clădirii în litigiu.

15. Curtea conchide că acțiunea judiciară a companiei reclamante înaintată împotriva întreprinderii M., a Departamentului și a autorităților municipiului Chișinău nu a fost examinată niciodată. În același timp, cererea acesteia, conform căreia compania reclamantă ar fi avut un drept de proprietate în ceea ce privește o parte a clădirii în litigiu, a fost soluționată pripit cînd, fără a atrage societatea reclamantă în calitate de parte la proces, Curtea Supremă de Justiție a admis pretențiile întreprinderii M. privind recunoașterea dreptului celei din urmă asupra aceleiași clădiri. Mai mult decît atît, deși examinarea unei cauze care ar putea afecta drepturile și interesele unui terț, fără a atrage partea respectivă constituie un temei expres prevăzut pentru revizuire (a se vedea mai sus paragraful 20), totuși Curtea

Supremă de Justiție a respins cererea companiei reclamante întemeiată pe acea prevedere legală.

16. În lumina celor expuse mai sus, Curtea concluzionează că dreptul companiei reclamante de acces la un tribunal a fost încălcat. Prin urmare, a fost încălcat Articolul 6 din Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

17. Articolul 41 al Convenției prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

18. Referindu-se la jurisprudența Curții în cauzele *Sovtransavto Holding v. Ucraina* (satisfacție echitabilă) (nr. 48553/99, § 79, 2 octombrie 2003) și *Oferta Plus SRL v. Moldova* (satisfacție echitabilă) (nr. 14385/04, § 74, 12 februarie 2008), compania reclamantă a pretins 50.000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral cauzat în rezultatul încălcării drepturilor sale garantate prin Articolul 6 din Convenție. Compania reclamantă a susținut că administrația companiei a suferit anxietate și incertitudine cu privire la proprietatea și viitorul companiei.

19. Guvernul a considerat că susținerile companiei reclamante au fost nefondate și suma solicitată este exagerată. Guvernul au invitat Curtea să respingă pretențiile companiei reclamante ca fiind lipsite de temei sau dispună precum că constatarea încălcării constituie deja o satisfacție echitabilă suficientă.

20. Curtea reamintește că persoanele juridice pot, în principiu, pretinde daune pentru prejudiciul moral cauzat, și reiterează faptul că “prejudiciul moral/material suferit de astfel de companii ar putea include, capete de cerere care sunt mai mult sau mai puțin „obiective” sau „subiective”. La toate acestea, urmează să se țină cont de reputația companiei, incertitudinea în luarea deciziilor de planificare, întreruperi în managementul companiei (pentru care nu există o metodă precisă de calculare a consecințelor), precum și în cele din urmă, deși într-o măsură mai mică, anxietate și inconveniență cauzată membrilor echipei manageriale (a se vedea *Comingersoll S.A. v. Portugalia* [GC], nr. 35382/97, § 35, CEDO 2000-IV). În prezenta cauză, Curtea consideră că managementului companiei reclamante trebuie să-i fi fost cauzat un anumit volum de incertitudine și perturbare a planurilor companiei ca urmare a încălcării drepturilor sale garantate potrivit Articolului 6 din Convenție. Cu toate acestea, Curtea

consideră că pretenția înaintată este excesivă. Hotărînd în baza principiilor echitabile, sub acest aspect Curtea acordă companiei reclamante 2000 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

21. Compania reclamantă a pretins 2,500 de euro (EUR) pentru reprezentare și 50 de euro (EUR) pentru serviciile de traducere. Aceasta și-a întemeiat pretenția pe un contract încheiat cu V. Nagacevschi de la organizația neguvernamentală „Juriștii pentru Drepturile Omului” cu sediul în Chișinău, privind pregătirea observațiilor în prezenta cauză. În conformitate cu o anexă la contract, compania reclamantă a confirmat faptul că dl. V. Nagacevschi a lucrat la acest caz cincisprezece ore și a fost plătit cu echivalentul a 2500 de euro (EUR).

22. Guvernul a declarat că compania reclamantă nu a dovedit pretenția sa privind costuri și cheltuieli. Guvernul s-a referit la faptul că compania reclamantă a fost reprezentată în fața Curții de dna Eremciuc, și nu de dl. Nagacevschi, și în absența oricărui mandat pentru dl. Nagacevschi din partea companiei reclamante, nu exista nici o legătură dintre numărul de ore pretinse a fi lucrate de acesta și cauza.

23. Curtea constată că compania reclamantă nu a prezentat nici o procură de reprezentare pentru dl. Nagacevschi pe parcursul procedurii în fața Curții. Cu toate acestea, Curtea notează, de asemenea, faptul că compania reclamantă a încheiat un contract cu acest avocat pentru pregătirea observațiilor care urmau a fi prezentate Curții, și că aceste observații au fost transmise în termen. În cele din urmă, Curtea observă că compania reclamantă nu a înaintat o pretenție separată pentru reprezentantul său oficial în fața Curții. În aceste circumstanțe, Curtea acordă companiei reclamante 1,550 de euro (EUR) pentru costuri și cheltuieli.

C. Penalități

24. Curtea consideră adecvat ca penalitățile de întârziere să fie calculate în baza ratei minime a dobânzii de împrumut a Băncii Centrale Europene, la care să se adauge trei procente.

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție;

3. *Hotărăște*

(a) că statul reclamant trebuie să plătească companiei reclamante, în decurs de trei luni de la data la care hotărîrea va deveni definitivă potrivit articolului 44 § 2 din Convenție, 2,000 (două mii) de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral și 1,550 (o mie cinci sute cincizeci) de euro (EUR) pentru costuri și cheltuieli, care urmează să fie convertite în valuta națională a statului reclamat la rata de schimb aplicabilă la data achitării, plus orice taxă care ar putea fi încasată;

(b) că din momentul expirării celor trei luni menționate mai sus pînă la data achitării trebuie plătită o rată simplă a dobînzii la sumele de mai sus egală cu rata limită de împrumut a Băncii Centrale Europene pentru perioada de întîrziere plus trei procente;

4. *Respinge* restul pretențiilor companiei reclamante de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 13 octombrie 2009, potrivit articolului 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte